

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a JUDr. Mariana Kokeše ve věci

žalobce: **EUROMAC Moravia spol. s r. o.**, IČO 25897535
sídlem Příkop 843/4, 602 00 Brno
zastoupený advokátem JUDr. Richardem Pustějovským
sídlem Matiční 730/3, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 9. 2019, č. j. 36707/19/5300-21445-711232,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Výše označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí (dodatečné platební výměry) Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále jen „správce

daně“) ze dne 6. 3. 2019, č. j. 944135/19/3001-51525-711692, a č. j. 945906/19/3001-51525-711692, kterými byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období listopad 2017 ve výši 233 772 Kč a současně byla stanovena zákonná povinnost uhradit penále ve výši 46 754 Kč, resp. byla žalobci doměřena DPH za zdaňovací období prosinec 2017 ve výši 557 151 Kč a současně byla stanovena zákonná povinnost uhradit penále ve výši 111 430 Kč.

2. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce podal řádná daňová přiznání za zdaňovací období listopad 2017 a prosinec 2017 (dále jen „předmětná zdaňovací období“). Daňovou povinnost vyměřil správce daně žalobci v souladu s údaji uvedenými v těchto daňových přiznáních. Následně správce daně u žalobce zahájil daňovou kontrolu na DPH za předmětná zdaňovací období v rozsahu přijatých zdanitelných plnění. V rámci daňové kontroly dle napadeného rozhodnutí žalobce neodstranil pochybnosti správce daně vztahující se k faktickému přijetí zdanitelných plnění od deklarovaného dodavatele REKLAMONT s.r.o. a neprokázal oprávněnost nároku na odpočet daně ve smyslu § 72 a 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném pro příslušná zdaňovací období (dále jen „zákon o DPH“), uplatněného v souvislosti s těmito plněními v daňových přiznáních za předmětná zdaňovací období. Na základě výsledku daňové kontroly vydal správce daně shora specifikované dodatečné platební výměry, jimiž, jak již bylo řečeno, žalobci doměřil DPH v rozsahu neuznaného nároku na odpočet daně, a zároveň stanovil povinnost uhradit z doměřené daně v souladu s § 251 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“) penále.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě žalobce navrhl soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalobce předně zmínil obsah svého odvolání ve věci, v němž namítal, že nikdy nebyl nespolehlivým správcem daně. Zároveň již dle odvolání žalobce nepotřebuje ke svému podnikání žádný nemovitý majetek, odmítá spekulaci o řetězci daňových subjektů; pracuje pouze s bezhotovostními i hotovostními platbami podle potřeby a požadavků obchodních partnerů a „*považuje zajišťovací příkazy za nezákonné*“.
5. Nyní žalobce napadenému rozhodnutí vytýká, že a) skutkový stav, z něhož vycházel žalovaný, je v rozporu se spisem a nemá ve spise oporu; b) došlo k podstatnému porušení § 92 odst. 2 daňového řádu o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí dle § 103 zákona o DPH a následně nezákonné rozhodnutí žalovaného; c) je dána nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.
6. Žalobce rovněž trvá na tom, že byly v řízení před správními orgány hrubě porušeny procesní zásady správního řízení, a to zásada legality, zásada správnosti („*správní orgán je povinen použít nejvhodnějších prostředků, které vedou k správnímu vyřízení věci*“), zásada materiální pravdy, zásada přesvědčivosti rozhodnutí, zásada volného hodnocení důkazů („*správní orgán je povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena a přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci*“).
7. Žalobce také „*opakovaně*“ uvádí, že nesouhlasí s postupem správce daně a závěry žalovaného, „*které tvrdošijně, vědomě protiprávně zastává v rozporu s jednoznačnými a právně závaznými stanovisky Nejvyššího správního soudu ČR*“ (zde žalobce odkazuje na

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2018, č. j. 10 Afs 30/2017-68; všechna zde uvedená rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz).

8. Dále žalobce napadá nezákonný postup správního orgánu při aplikaci § 103 zákona o DPH a užití nesprávného právního hodnocení věci. Přitom je dle žalobce nesprávný závěr formulovaný v rozhodnutí žalovaného, kterým potvrzuje nezákonnou argumentaci správce daně (dodatečné platební výměry samy jsou založeny na nesprávném extenzivním výkladu § 103 zákona o DPH), dle kterého „*zákon nepředpokládá, že správce daně bude zjišťovat skutečnosti co nejúplněji podle § 92 odst. 2 daňového řádu*“.
9. Podle názoru žalobce faktické důsledky nezákonného a nedůvodného zajišťovacího příkazu znamenají protiústavní exces při aplikaci § 103 zákona o DPH. Představují vybočení z ústavního pořádku, který zakotvuje zmocnění k omezení vlastnického práva výběrem daní, avšak k tomuto může dojít pouze v zákonem stanovených mezích, nikoli na základě subjektivní představy pracovníka správce daně, který se nehodlá zabývat zjišťováním rozhodných skutečností co nejúplněji v souladu s § 92 odst. 2 daňového řádu.
10. Rovněž z upozornění správce daně na nepříznivý vývoj hospodaření a ze shrnutí soupisu majetku žalobce bez dalšího neplyne, že hrozí nebezpečí z prodlení, proto tato námitka nemůže sama o sobě odůvodnit vydání zajišťovacího příkazu. Nebezpečí hrozí například tehdy, očekává-li správce daně vyvedení majetku ze společnosti; takové podezření a důvody, proč je chová, musí ovšem uvést do odůvodnění zajišťovacího příkazu.
11. Žalobce nesouhlasí s právním stanoviskem žalovaného o tom, že žalobce neodůvodnil aplikaci rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Afs 399/2017-26, publikovaného pod č. 3735/2018 Sb. NSS, a to se závěrem, že toto rozhodnutí není na věc přílehlavé. Daný rozsudek totiž dle žalobce obsahuje, kromě právní věty, také odůvodnění, z něhož se mimo jiné podává stanovisko Nejvyššího správního soudu k postupu správce daně, týkající se situace, kdy by správce daně vydal ještě před stanovením daně zajišťovací příkaz, který je sám o sobě poměrně závažným zásahem do práv daňového subjektu a hrozil by nucený výkon rozhodnutí ještě předtím, než by daňová povinnost byla s konečnou platností stanovena v odvolacím řízení. Zde žalobce argumentuje, že to by bylo porušením zásady rovného zacházení, neboť vydání či nevydání zajišťovacího příkazu před samotným stanovením daňové povinnosti nelze v žádném případě považovat za kritérium, na jehož základě by bylo možné k daňovým subjektům přistupovat rozdílně.
12. Postup daňových orgánů ve věci také zcela pomíjí jednu ze základních interpretačních zásad, která ovládá celý systém veřejného práva, a sice zásadu výkladu *in favorem libertatis*, resp. *mitius* pro oblast daňového práva (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>).

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

13. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl především to, že dle jeho názoru žalobou napadené rozhodnutí netrpí nezákonnostmi, neboť bylo postupováno zcela v souladu se zákonem. Proto, po bližším vyjádření se k jednotlivým žalobním námitkám, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Ústní jednání

14. Ústního jednání dne 23. 2. 2022 se zúčastnil toliko žalovaný. Ten odkázal na svou dosavadní argumentaci ve věci.

V. Posouzení věci soudem

15. Zdejší soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správce daně včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že žaloba není důvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
16. Úvodem soud předesílá, že obsah žaloby předurčuje obsah rozhodnutí soudu; řízení před správními soudy je ovládáno zásadou dispoziční. Je-li tedy žaloba kuse zdůvodněna, je tím předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publikovaném pod č. 835/2006 Sb. NSS, uvedl, že „*ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (srov. k tomu obdobné závěry, vyslovené ve výše zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004-52, zveřejněném pod číslem 488/2005 Sb. NSS; z klasické starší judikatury viz např. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 1993, č. j. 6 A 85/92-5). Ličení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých obvyklých nezákonností, k nimž při vyřizování věci určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu, tj. pro stanovení programu sporu a vytýčení mezí, v nichž se soud může v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného. Stěžejní procesní zásadou je rovnost účastníků před soudem vyjadřovaná někdy jako rovnost zbraní. Každá procesní strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínek, které ji citelně neznevýhodňují v porovnání s protistranou. Provedením této zásady je potom též požadavek náležité substanciacie přednesů stran: jediné tím, že strana svůj přednes dostatečně konkretizuje, umožní druhé straně k tomuto přednesu učinit vyjádření. Pokud je tvrzení jedné procesní strany jen povšechné a nekonkrétní, neví druhá strana, k čemu se má vlastně vyjádřit; tím se přirozeně snižuje i její možnost náležité procesní obrany.*“
17. Pokud žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je zatíženo vadami (zjištěný skutkový stav je v rozporu se spisem a nemá v něm oporu, napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů) nebo že v řízení před správními orgány byly hrubě porušeny procesní zásady správního řízení, je třeba konstatovat, že tyto námitky jsou formulovány pouze obecným způsobem. Jelikož žalobce dostatečným způsobem nekonkretizoval, z jakých důvodů mají být skutková zjištění v rozporu se spisem, proč je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, resp. v čem žalobce spatřuje porušení zásad správního řízení, soudu není známo, v jakých mezích by se měl v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí pohybovat, a považuje za nemožné se k takto obecně vymezeným žalobním bodům podrobně vyjádřit. Soudu nepřísluší za žalobce domýšlet jednotlivé skutkové a právní důvody, které by zpochybnil argumentaci správce daně, resp. žalovaného. V tom případě by se totiž ocitl v pozici „advokáta žalobce“ a ignoroval by dispoziční zásadu, na níž je správní soudnictví postaveno. S ohledem na obecnost předmětných žalobních námitek nezbyvá než pouze v obecné rovině konstatovat, že ze spisového materiálu a napadených rozhodnutí soud nezjistil žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly žalobcem tvrzeným vadám řízení, resp. porušení uváděných základních zásad

správního řízení ze strany žalovaného či správce daně, které by měly vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

18. Soud nemůže při odůvodnění svého rozsudku pominout ani to, že velká část žaloby a její argumentace se nyní zcela míjí s předmětem napadeného rozhodnutí a jemu předcházejících dodatečných platebních výměrů. Žalobce se v podstatě primárně věnuje problematice vydání zajišťovacího příkazu a v tomto smyslu aplikaci § 103 zákona o DPH. Daný institut a zmíněné ustanovení zákona o DPH však vůbec nebyly užity. V posuzovaném případě jde o vydání dodatečných platebních výměrů v souvislosti s názorem správce daně, že žalobce neprokázal v předmětných zdaňovacích obdobích oprávněnost nároku na odpočet daně ve smyslu § 72 a 73 zákona o DPH. Proto soud nepovažuje za účelné se argumentací směřující k problematice zajišťovacích příkazů blíže vyslovovat, a to platí rovněž pro judikaturu, na kterou v této souvislosti žalobce odkazuje.
19. „Vady“ popsané v předchozím odstavci, které stíhají žalobu, jsou ostatně jen odrazem obdobně formulovaných odvolání, která žalobce podal proti předmětným dodatečným platebním výměrům. Zároveň je nynější žaloba prakticky převzetím textu žaloby, kterou zdejší soud projednával pod sp. zn. 29 Af 77/2018, a kterou zamítl rozsudkem ze dne 24. 11. 2020, č. j. 29 Af 77/2018-91; tato věc se přitom skutečně týkala zajišťovacího příkazu vydaného vůči žalobci.
20. S ohledem na výše uvedené skutečnosti tak soud pouze ve stručnosti uvádí, že se ve vztahu k velmi obecné a často nepřiléhavě formulované žalobní argumentaci ztotožňuje se stanoviskem žalovaného, které považuje za správné (pokud jde o námitky týkající se zajišťovacích příkazů a s nimi související judikatury, uvedl soud již výše, že je považuje za „mimoběžné“ s nyní přezkoumávanou věcí a v tomto smyslu se jimi nebude blíže zabývat).
21. Pokud tedy žalobce pouze obecně namítá, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ žalobou napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spise a je s ním v rozporu, pak této jeho námitce nelze přisvědčit. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí konstatoval, že správce daně v rámci daňového řízení požadoval po žalobci prokázat pouze to, co tento sám uváděl v přiznání k DPH za předmětná zdaňovací období, a to v souladu s § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu v návaznosti na § 86 odst. 3 písm. c) daňového řádu. Důkazní břemeno v dané věci tížilo žalobce, neboť správce daně zákonem předvídaným způsobem na základě výzvy k prokázání skutečností vyjádřil konkrétní pochybnosti stran tvrzení žalobce a důkazní břemeno tak přešlo na žalobce. Vzhledem k tomu, že žalobce v průběhu řízení před správcem daně své břemeno neunesl, konstatoval žalovaný, že žalobci nepřísluší za předmětná zdaňovací v přiznáních k DPH uplatněný nárok na odpočet daně, neboť neprokázal jeho uplatnění v souladu s § 72 a 73 zákona o DPH. V návaznosti na podobu žalobní argumentace tak lze v zásadě uvést, že žalobou napadené rozhodnutí bylo žalovaným vydáno na základě skutkového stavu věci, který měl oporu ve spise, přičemž žalovaný v odůvodnění rozhodnutí přímo odkazoval na jednotlivé písemnosti, které tvoří obsah spisu.
22. Jde-li o námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů, lze odkázat na vyjádření žalovaného, že dle konstantních závěrů Nejvyššího správního soudu nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno. Avšak z žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, jak žalovaný rozhodl, která část napadeného rozhodnutí

je výrokem a která odůvodněním, a kdo byl příjemcem napadeného rozhodnutí. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je navíc zřejmé, jakými úvahami se žalovaný při vyhotovení rozhodnutí řídil. Žalovaný také vypořádal všechny odvolací námítky. Námitka nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí je tedy nedůvodná.

23. V případě námítky porušení některých základních zásad správního řízení lze mj. uvést, že žalobce blíže nespécifikoval, v čem konkrétně toto porušení základních zásad ze strany žalovaného a správce daně spočívalo, ani jakým způsobem toto tvrzené porušení zasáhlo do jeho práv. S ohledem na obecnost uplatněné námítky lze konstatovat, že ze spisového materiálu soud nezjistil žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly porušení žalobcem uváděných základních zásad správního řízení ze strany žalovaného či správce daně, které by mělo vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí či dodatečných platebních výměrů.
24. Zcela obecná byla také námitka, že postup žalovaného a správce daně pomíjí zásadu výkladu *in favorem liberatis*, potažmo *in favorem mitius*, z níž vyplývá, že „*je-li k dispozici více výkladů veřejnoprávní normy, je třeba volit ten, který vůbec, resp. co nejméně zasahuje do toho kterého základního práva či svobody*“. Žalobce neuvedl, jak konkrétně k porušení této zásady došlo; proto soud konstatuje, že v daném případě, s ohledem na skutkový a právní stav, neshledal v dané věci porušení této zásady.

VI. Závěr a náklady řízení

25. Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
26. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 23. února 2022

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu